

॥ तैत्तिरीय ब्राह्मणम् ॥

॥ प्रथमः प्रश्नः ॥

॥ तैत्तिरीयब्राह्मणे प्रथमाष्टके प्रथमः प्रपाठकः ॥

ब्रह्म सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्। क्षत्रं सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्। इषं सन्धत्तं तां मे जिन्वतम्। ऊर्जं सन्धत्तं तां मे जिन्वतम्। रयिं सन्धत्तं तां मे जिन्वतम्। पुष्टिं सन्धत्तं तां मे जिन्वतम्। प्रजां सन्धत्तं तां मे जिन्वतम्। पशून्सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्। स्तुतोऽसि जनधाः। देवास्त्वां शुक्रपाः प्रणयन्तु॥१॥

सुवीराः प्रजाः प्रजनयन्परीहि। शुक्रः शुक्रशोचिषा। स्तुतोऽसि जनधाः। देवास्त्वां मन्थिपाः प्रणयन्तु। सुप्रजाः प्रजाः प्रजनयन्परीहि। मन्थी मन्थिशोचिषा। सञ्जग्मानौ दिव आपृथिव्यायुः। सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्। प्राणं सन्धत्तं तं मे जिन्वतम्। अपानं सन्धत्तं तं मे जिन्वतम्॥२॥

व्यानं सन्धत्तं तं मे जिन्वतम्। चक्षुः सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्। श्रोत्रं सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्। मनः सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्। वाचं सन्धत्तं तां मे जिन्वतम्। आयुः स्थ

आयु॑र्मे धत्त॑म्। आयु॑र्य॒ज्ञाय॑ धत्त॑म्। आयु॑र्य॒ज्ञप॑तये धत्त॑म्।
प्रा॒णः स्थः प्रा॒णं मे॑ धत्त॑म्। प्रा॒णं य॒ज्ञाय॑ धत्त॑म्॥३॥

प्रा॒णं य॒ज्ञप॑तये धत्त॑म्। चक्षुः॑ स्थ॒श्चक्षु॑र्मे धत्त॑म्। चक्षु॑र्य॒ज्ञाय॑
धत्त॑म्। चक्षु॑र्य॒ज्ञप॑तये धत्त॑म्। श्रोत्रं॑ स्थः श्रोत्रं॑ मे धत्त॑म्। श्रोत्रं॑
य॒ज्ञाय॑ धत्त॑म्। श्रोत्रं॑ य॒ज्ञप॑तये धत्त॑म्। तौ दे॒वौ शु॒क्राम॑न्थिनौ।
क॒ल्पय॑तं दे॒वीर्वि॑शः। क॒ल्पय॑तं मा॒नुषीः॥४॥

इष॒मूर्ज॑म॒स्मासु॑ धत्त॑म्। प्रा॒णान्प॒शुषु॑। प्र॒जां मयि॑ च
यज॑माने च। निर॑स्तः शण्डः। निर॑स्तो म॒र्कः। अप॑नुत्तौ
शण्डा॒मर्कौ॑ स॒हामु॑ना। शु॒क्रस्य॑ स॒मिद॑सि। म॒न्थिनः॑
स॒मिद॑सि। स प्र॑थ॒मः सङ्कृ॑तिर्वि॒श्वक॑र्मा। स प्र॑थ॒मो मि॒त्रो
वरु॑णो अ॒ग्निः। स प्र॑थ॒मो बृह॑स्पतिश्चि॒कित्वा॑न्। तस्मा॒
इन्द्रा॑य सु॒तमा जु॑होमि॥५॥

न॒यन्त्व॑पा॒नं स॒न्धत्तं॑ तं मे॑ जि॒न्वतं॑ प्रा॒णं य॒ज्ञाय॑ धत्तं मा॒नुषी॑र॒ग्निर्द्वे च॥ (ब्रह्मं क्षत्रं
तदिष॒मूर्जं॑ र॒यिं पु॑ष्टिं प्र॒जां तां प॑शू॒न्तान्ध॑त्तं तत्प्रा॒णम॑पा॒नं व्या॑नं तं चक्षुः श्रोत्रं मनस्तद्वाचं
ताम्। इषादिपञ्चके वाचं तां मे॑ प॒शून्ध॑त्तं तान्मे॑ प्रा॒णादि॑त्रितये तं मे॒ऽन्यत्र॑ तन्मे॑)॥[१]

कृ॒त्तिका॑स्व॒ग्निमा॑दधीत। ए॒तद्वा अ॒ग्नेर्नक्ष॑त्रम्। यत्कृ॒त्तिकाः॑।
स्वाया॑मै॒वैनं॑ दे॒वता॑यामा॒धाय॑। ब्र॒ह्मव॑र्च॒सी भ॑वति। मुखं॑ वा

एतन्नक्षत्राणाम्। यत्कृत्तिकाः। यः कृत्तिकास्वग्निमाधत्ते। मुख्यं
एव भवति। अथो खलु॥६॥

अग्निनक्षत्रमित्यपचायन्ति। गृहान् ह दाहुको भवति।
प्रजापती रोहिण्यामग्निमसृजत। तं देवा रोहिण्यामादधत।
ततो वै ते सर्वान्रोहानरोहन्। तद्रोहिण्यै रोहिणित्वम्। यो
रोहिण्यामग्निमाधत्ते। ऋध्नोत्येव। सर्वान्रोहान्रोहति। देवा वै
भद्राः सन्तोऽग्निमाधिथ्सन्त॥७॥

तेषामनाहितोऽग्निरासीत्। अथैभ्यो वामं वस्वपाक्रामत्।
ते पुनर्वस्वोरादधत। ततो वै तान् वामं वसूपावर्तत। यः
पुराऽभद्रः सन्पापीयान्थस्यात्। स पुनर्वस्वोरग्निमादधीत।
पुनरेवैनं वामं वसूपावर्तते। भद्रो भवति। यः
कामयेत दानकामा मे प्रजाः स्युरिति। स पूर्वयोः
फल्गुन्योरग्निमादधीत॥८॥

अर्यम्णो वा एतन्नक्षत्रम्। यत्पूर्वे फल्गुनी। अर्यमेति
तमाहुर्यो ददाति। दानकामा अस्मै प्रजा भवन्ति। यः
कामयेत भुगी स्यामिति। स उत्तरयोः फल्गुन्योरग्निमादधीत।
भगस्य वा एतन्नक्षत्रम्। यदुत्तरे फल्गुनी। भुग्येव भवति।

का॒ल॒क॒ञ्जा वै नामा॒सुरा आसन्॥९॥

ते सु॒व॒र्गाय॑ लो॒काया॒ग्निम॑चिन्वत। पुरु॑ष इष्ट॑का॒मुपा॑दधात्-
पुरु॑ष इष्ट॑काम्। स इन्द्रो॑ ब्राह्म॒णो ब्रुवा॑ण॒ इष्ट॑का॒मुपा॑धत्त।
ए॒षा मे॑ चि॒त्रा ना॑मेति। ते सु॒व॒र्गं लो॒कमा॑ प्रा॒रौह॑न्। स
इन्द्र॒ इष्ट॑का॒मावृ॑हत्। तेऽवा॑कीर्यन्त। येऽवा॑कीर्यन्त। त
ऊर्णा॒वभ॑योऽभवन्। द्वावु॑द॒पत॑ताम्॥१०॥

तौ दि॒व्यौ श्वा॑ना॒वभ॑वताम्। यो भ्रातृ॑व्यवा॒न्थ॒स्यात्।
स चि॒त्राया॑म॒ग्निमा॑दधीत। अ॒व॒कीर्ये॑व भ्रातृ॑व्यान्। ओजो॑
बल॑मिन्द्रि॒यं वी॒र्य॑मा॒त्मन्ध॑त्ते। व॒सन्तो॑ ब्राह्म॒णोऽग्नि॑मादधीत।
व॒सन्तो॑ वै ब्रा॒ह्मण॑स्य॒र्तुः। स्व ए॒वैन॑मृतावा॒धाय॑। ब्र॒ह्म॒व॒र्च॒सी
भ॑वति। मुखं॒ वा ए॒तद॑तूनाम्॥११॥

यद्व॑सन्तः। यो व॒सन्तो॑ऽग्निमा॑धत्ते। मुख्यं॒ ए॒व भ॑वति।
अथो॒ योनि॑मन्तमे॒वैनं॑ प्रजा॑त॒माध॑त्ते। ग्री॒ष्मे रा॑ज॒न्य आ॑दधीत।
ग्री॒ष्मो वै रा॑ज॒न्यस्य॒र्तुः। स्व ए॒वैन॑मृतावा॒धाय॑। इन्द्रि॒यावी॑
भ॑वति। श॒रदि॑ वैश्य आ॑दधीत। श॒रद्वै वैश्य॑स्य॒र्तुः॥१२॥

स्व ए॒वैन॑मृतावा॒धाय॑। प॒शुमा॑न्भवति। न पूर्॒वयोः॑
फल्गु॑न्यो॒रग्नि॑मादधीत। ए॒षा वै ज॑घ॒न्या रा॑त्रिः सं॒व॒त्सर॑स्य।

यत्पूर्वे फल्गुनी। पृष्टित एव संवत्सरस्याग्निमाधाय।
पापीयान्भवति। उत्तरयोरा दधीत। एषा वै प्रथमा
रात्रिः संवत्सरस्य। यदुत्तरे फल्गुनी। मुखत एव
संवत्सरस्याग्निमाधाय। वसीयान्भवति। अथो खलु। यदैवेनं
यज्ञ उपनमेत्। अथादधीत। सैवास्यर्द्धिः॥१३॥

खल्वाधिथ्सन्त फल्गुन्योरग्निमादधीतासन्नपततामृतानां वैश्यंस्यर्तुरुत्तरे फल्गुनी षट्॥—[२]

उद्धन्ति। यदेवास्यां अमेध्यम्। तदपहन्ति। अपोऽवोक्षति
शान्त्यै। सिकता निवपति। एतद्वा अग्नेर्वैश्वानरस्य रूपम्।
रूपेणैव वैश्वानरमवरुन्धे। ऊषां निवपति। पुष्टिर्वा एषा
प्रजननम्। यदूषाः॥१४॥

पुष्ट्यामेव प्रजननेऽग्निमाधत्ते। अथो संज्ञानं एव। संज्ञानं
ह्येतत्पशूनाम्। यदूषाः। द्यावापृथिवी सहास्ताम्। ते वियती
अब्रूताम्। अस्त्वेव नौ सह यज्ञियमिति। यदमुष्या
यज्ञियमासीत्। तदस्यामदधात्। त ऊषां अभवन्॥१५॥

यदस्या यज्ञियमासीत्। तदमुष्यामदधात्। तददश्चन्द्रमसि
कृष्णम्। ऊषान्निवपन्नदो ध्यायेत्। द्यावापृथिव्योरेव यज्ञिये-
ऽग्निमाधत्ते। अग्निर्देवेभ्यो निलायत। आखू रूपं कृत्वा। स

पृथिवीं प्राविशत्। स ऊतीः कुर्वाणः पृथिवीमनु समचरत्।
तदाखुकरीषमभवत्॥१६॥

यदाखुकरीषः सम्भारो भवति। यदेवास्य तत्र न्यक्तम्।
तदेवावरुन्धे। ऊर्जं वा एतः रसं पृथिव्या उपदीका
उद्दिहन्ति। यद्वल्मीकम्। यद्वल्मीकवपा सम्भारो भवति।
ऊर्जमेव रसं पृथिव्या अवरुन्धे। अथो श्रोत्रमेव। श्रोत्रं
ह्येतत्पृथिव्याः। यद्वल्मीकः॥१७॥

अबधिरो भवति। य एवं वेद। प्रजापतिः प्रजा असृजत।
तासामन्नमुपाक्षीयत। ताभ्यः सूदमुपप्राभिन्त। ततो वै
तासामन्नं नाक्षीयत। यस्य सूदः सम्भारो भवति। नास्य
गृहेऽन्नं क्षीयते। आपो वा इदमग्रे सलिलमासीत्। तेन
प्रजापतिरश्राम्यत्॥१८॥

कथमिदं स्यादिति। सोऽपश्यत्पुष्करपर्णं तिष्ठत्।
सोऽमन्यत। अस्ति वै तत्। यस्मिन्निदमधि तिष्ठतीति। स
वराहो रूपं कृत्वोप न्यमञ्जत्। स पृथिवीमध आर्च्छत्। तस्यां
उपहत्योदमञ्जत्। तत्पुष्करपर्णेऽप्रथयत्। यदप्रथयत्॥१९॥

तत्पृथिव्यै पृथिवित्वम्। अभूद्वा इदमिति। तद्भूम्यै

भूमि॒त्वम्। तां दि॒शोऽनु॒ वातः॑ सम॑वहत्। तां
 शर्करा॑भिरदृ॒हत्। शं वै नोऽभू॑दिति। तच्छर्करा॑णां
 शर्कर॑त्वम्। यद्वरा॑हवि॒हतः॑ सम्भारो भव॑ति। अ॒स्यामे॒वा-
 छ॑म्बद्वारम॒ग्निमाध॑त्ते। शर्करा भवन्ति धृत्यै॑॥२०॥

अथो॑ श॒न्त्वाय॑। सर॑ता अ॒ग्निरा॒धेय॑ इत्याहुः। आपो
 वरु॑णस्य॒ पत्न्य॑ आसन्। ता अ॒ग्निरभ्य॑ध्यायत्। ताः
 सम॑भवत्। तस्य॒ रेतः॑ परा॑ऽपतत्। तद्वि॒रण्यम॑भवत्।
 यद्वि॒रण्यमु॑पास्य॑ति। सर॑तसमे॒वाग्निमाध॑त्ते। पुरु॑ष इ॒न्वै
 स्वाद्रे॑तसो बीभ॒त्सत॒ इत्याहुः॑॥२१॥

उत्त॑रत॒ उपा॑स्यत्यर्बीभ॒त्सायै॑। अति॒ प्रय॑च्छति।
 आ॒र्तिमे॒वाति॒ प्रय॑च्छति। अ॒ग्निर्दे॒वेभ्यो॒ निला॑यत। अश्वो॑ रू॒पं
 कृ॒त्वा। सोऽश्व॑त्थे सं॒वत्सर॑मतिष्ठत्। तद॑श्व॒त्थस्या॑श्व॒त्थत्व॑म्।
 यदाश्व॑त्थः सम्भारो भव॑ति। यदे॒वास्य॑ तत्र॒ न्य॑क्तम्।
 तदे॒वावरु॑न्धे॥२२॥

दे॒वा वा ऊ॒र्जं व्य॑भजन्त। तत॑ उदु॒म्बर॒ उद॑तिष्ठत्। ऊ॒र्ग्वी
 उदु॒म्बरः॑। यदौदु॒म्बरः॑ सम्भारो भव॑ति। ऊ॒र्जमे॒वावरु॑न्धे।
 तृती॑यस्यामि॒तो दि॒वि सोम॑ आसीत्। तं गा॑य॒त्र्याऽह॑रत्। तस्य॑

पूर्णमच्छिद्यत। तत्पूर्णोऽभवत्। तत्पूर्णस्य पूर्णत्वम्॥२३॥

यस्य पूर्णमयः सम्भारो भवति। सोमपीथमेवावरुन्धे। देवा वै ब्रह्मन्नवदन्त। तत्पूर्ण उपाशृणोत्। सुश्रवा वै नाम। यत्पूर्णमयः सम्भारो भवति। ब्रह्मवर्चसमेवावरुन्धे। प्रजापतिरग्निमसृजत। सोऽबिभेत्प्र मा धक्ष्यतीति। तं शम्याऽशमयत्॥२४॥

तच्छम्यै शमित्वम्। यच्छमीमयः सम्भारो भवति। शान्त्या अप्रदाहाय। अग्नेः सृष्टस्य यतः। विकङ्कतं भा आच्छत्। यद्विकङ्कतः सम्भारो भवति। भा एवावरुन्धे। सहृदयोऽग्निराधेय इत्याहुः। मरुतोऽद्विरग्निमतमयन्। तस्य तान्तस्य हृदयमाच्छिन्दन्। साऽशनिरभवत्। यदशनिहतस्य वृक्षस्य सम्भारो भवति। सहृदयमेवाग्निमा धत्ते॥२५॥

ऊपा अभवन्नभवद्वल्मीकोऽश्राम्यदप्रथयद्धृत्यै बीभत्सत् इत्याहु रुन्धे पूर्णत्वमशमयदच्छिन्दुस्त्रीणि च॥

[३]

द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमा दधीत। द्वादश मासाः संवत्सरः। संवत्सरादेवैनमवरुद्ध्या धत्ते। यद्द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमा दधीत। परिमितमव रुन्धीत। चक्षुर्निमित आदधीत। इयद्द्वादश विक्रामा(३) इति। परिमितं चैवापरिमितं चावरुन्धे। अनृतं

वै वाचा वंदति। अनृतं मनसा ध्यायति॥२६॥

चक्षुर्वै सत्यम्। अद्रा(३)गित्याह। अदर्शमिति।
तत्सत्यम्। यश्चक्षुर्निमित्तेऽग्निमाधत्ते। सत्य एवैनमा धत्ते।
तस्मादाहिताग्निर्नानृतं वदेत्। नास्य ब्राह्मणोऽनाश्वान्गृहे
वसेत्। सत्ये ह्यस्याग्निराहितः। आग्नेयी वै रात्रिः॥२७॥

आग्नेयाः पशवः। ऐन्द्रमहः। नक्तं गार्हपत्यमा दधाति।
पशून्वाव रुन्धे। दिवाऽऽहवनीयम्। इन्द्रियमेवाव रुन्धे।
अर्धोदिते सूर्य आहवनीयमा दधाति। एतस्मिन्वै लोके
प्रजापतिः प्रजा असृजत। प्रजा एव तद्यजमानः सृजते।
अथो भूतं चैव भविष्यच्चाव रुन्धे॥२८॥

इडा वै मानवी यज्ञानूकशिन्यासीत्। साऽशृणोत्। असुरा
अग्निमादधत् इति। तदगच्छत्। त आहवनीयमग्र आदधत्।
अथ गार्हपत्यम्। अथान्वाहार्यपचनम्। साऽब्रवीत्।
प्रतीच्येषां श्रीरंगात्। भद्रा भूत्वा परा भविष्यन्तीति॥२९॥

यस्यैवमग्निराधीयते। प्रतीच्यस्य श्रीरिति। भद्रो
भूत्वा पराभवति। साऽशृणोत्। देवा अग्निमादधत्
इति। तदगच्छत्। तैऽन्वाहार्यपचनमग्र आदधत्। अथ

गार्हपत्यम्। अथाऽऽहवनीयम्। साऽब्रवीत्॥३०॥

प्राच्येषां३ श्रीरगात्। भद्रा भूत्वा सुवर्गं लोकमेष्यन्ति।
प्रजां तु न वैथ्स्यन्तु इति। यस्यैवमग्निराधीयते। प्राच्यस्य
श्रीरेति। भद्रो भूत्वा सुवर्गं लोकमेति। प्रजां तु न विन्दते।
साऽब्रवीदिडा मनुम्। तथा वा अहं तवाग्निमाधास्यामि। यथा
प्र प्रजयां पशुभिर्मिथुनैर्जनिष्यसे॥३१॥

प्रत्यस्मिँल्लोके स्थास्यसि। अभि सुवर्गं लोकं जेष्यसीति।
गार्हपत्यमग्र आदधात्। गार्हपत्यं वा अनु प्रजाः पशवः
प्रजायन्ते। गार्हपत्येनैवास्मै प्रजां पशून्प्राज्जनयत्।
अथान्वाहार्यपचनम्। तिर्यङ्ङिः३ वा अयं लोकः। अस्मिन्नेव
तेन लोके प्रत्यतिष्ठत्। अथाऽऽहवनीयम्। तेनैव सुवर्गं
लोकमभ्यजयत्॥३२॥

यस्यैवमग्निराधीयते। प्र प्रजयां पशुभिर्मिथुनैर्जायते।
प्रत्यस्मिँल्लोके तिष्ठति। अभि सुवर्गं लोकं जयति। यस्य
वा अयथादेवतमग्निराधीयते। आ देवताभ्यो वृश्च्यते।
पापीयान्भवति। यस्य यथादेवतम्। न देवताभ्य आवृश्च्यते।
वसीयान्भवति॥३३॥

भृ॒गूणां॑ त्वाऽङ्गि॑रसां व्रत॑पते व्र॒तेनाद॑धा॒मीति॑ भृ॒ग्वङ्गि॑रसा॒-
माद॑ध्यात्। आ॒दि॒त्यानां॑ त्वा दे॒वानां॑ व्रत॑पते व्र॒तेनाद॑धा॒मी-
त्य॒न्यासां॑ ब्रा॒ह्म॒णीनां॑ प्र॒जानां॑म्। वरु॑णस्य त्वा रा॒ज्ञो॑
व्रत॑पते व्र॒तेनाद॑धा॒मीति॑ रा॒ज्ञः। इन्द्र॑स्य त्वेन्द्रि॒येण॑ व्रत॑पते
व्र॒तेनाद॑धा॒मीति॑ रा॒ज॒न्य॑स्य। मनो॑स्त्वा ग्रा॒म॒ण्यो॑ व्रत॑पते
व्र॒तेनाद॑धा॒मीति॑ वैश्य॑स्य। ऋ॒भूणां॑ त्वा दे॒वानां॑ व्रत॑पते
व्र॒तेनाद॑धा॒मीति॑ रथ॑का॒रस्य॑। य॒थादे॒वत॑म॒ग्निराधी॑यते। न
दे॒वता॑भ्य॒ आवृ॑श्यते। वसी॑यान्भवति॥ ३४॥

ध्यायति वै रात्रिश्चावरुन्धे भविष्यन्तीत्यब्रवीज्जनिष्यसेऽजयद्वसीयान्भवति नवं च॥ — [४]

प्र॒जाप॑तिर्वा॒चः स॒त्यम॑पश्यत्। तेना॒ग्निमा॑धत्त। तेन॒ वै
स आ॑र्धोत्। भूर्भुवः॒ सुव॑रित्याह। ए॒तद्वै वा॒चः स॒त्यम्। य
ए॒तेना॒ग्निमा॑धत्ते। ऋ॒ध्नोत्ये॒व। अथो॑ स॒त्यप्रा॑शूरे॒व भ॑वति।
अथो॒ य ए॒वं वि॒द्वान॑भिच॒रति॑। स्तृ॒णुत॑ ए॒वैनम्॑॥ ३५॥

भूरित्याह। प्र॒जा ए॒व तद्य॑जमानः सृजते। भुव॒ इत्या॑ह।
अ॒स्मिन्ने॒व लो॒के प्र॑ति॒ तिष्ठ॑ति। सुव॑रित्याह। सुव॒र्ग ए॒व
लो॒के प्र॑ति॒ तिष्ठ॑ति। त्रि॒भिर॒क्षरै॑र्गार्ह॒पत्य॑मा द॑धाति। त्रयं
इ॒मे लो॒काः। ए॒ष्वेवैनं॑ लो॒केषु॑ प्र॑ति॒ष्ठित॑माधत्ते। सर्वैः॑
प॒ञ्चभि॑राहवनीयम्॥ ३६॥

सुवर्गाय वा एष लोकायाधीयते। यदाहवनीयः। सुवर्ग
 एवास्मै लोके वाचः सत्यः सर्वमाप्नोति। त्रिभिर्गार्हपत्यमा
 दधाति। पञ्चभिर्गाहवनीयम्। अष्टौ सम्पद्यन्ते। अष्टाक्षरा
 गायत्री। गायत्रौऽग्निः। यावानेवाग्निः। तमाधत्ते॥३७॥

प्रजापतिः प्रजा असृजत। ता अस्मात्सृष्टाः पराचीरायन्।
 ताभ्यो ज्योतिरुदङ्गृह्णात्। तं ज्योतिः पश्यन्तीः प्रजा अभि
 समावर्तन्त। उपरीवाग्निमुद्गृहीयादुद्धरन्। ज्योतिरेव पश्यन्तीः
 प्रजा यजमानमभि समावर्तन्ते। प्रजापतेरक्ष्यंश्चयत्। तत्परा-
 ऽपतत्। तदश्वोऽभवत्। तदश्वस्याश्वत्वम्॥३८॥

एष वै प्रजापतिः। यदग्निः। प्राजापत्योऽश्वः। यदश्वं
 पुरस्तान्नयति। स्वमेव चक्षुः पश्यन्प्रजापतिरनूदेति।
 वज्री वा एषः। यदश्वः। यदश्वं पुरस्तान्नयति। जातानेव
 भ्रातृव्यान्प्रणुदते। पुनरा वर्तयति॥३९॥

जनिष्यमाणानेव प्रतिनुदते। न्याहवनीयो गार्हपत्य-
 मकामयत। निगार्हपत्य आहवनीयम्। तौ विभाजं
 नाशक्रोत्। सोऽश्वः पूर्ववाङ्मत्वा। प्राञ्चं पूर्वमुदवहत्।
 तत्पूर्ववाहः पूर्ववाङ्मत्वा। यदश्वं पुरस्तान्नयति। विभक्ति-

रेवैनयोः सा। अथो नानावीर्यावेवैनौ कुरुते॥४०॥

यदुपर्युपरि शिरो हरेत्। प्राणान् विच्छिन्द्यात्। अधोऽधः
शिरो हरति। प्राणानां गोपीथाय। इयत्यग्रे हरति।
अथेयत्यथेयति। त्रयं इमे लोकाः। एष्वेवैनं लोकेषु
प्रतिष्ठितमाधत्ते। प्रजापतिरग्निमसृजत। सौऽबिभेत्प्र मा
धक्ष्यतीति॥४१॥

तस्य त्रेधा महिमानं व्यौहत्। शान्त्या अप्रदाहाय।
यत्रेधाऽग्निराधीयते। महिमानमेवास्य तद्व्यूहति। शान्त्या
अप्रदाहाय। पुनरा वर्तयति। महिमानमेवास्य सन्दधाति।
पशुर्वा एषः। यदश्वः। एष रुद्रः॥४२॥

यदग्निः। यदश्वस्य पदेऽग्निमादध्यात्। रुद्राय
पशूनपिदध्यात्। अपशुर्यजमानः स्यात्। यन्नाक्रमयेत्।
अनवरुद्धा अस्य पशवः स्युः। पार्श्वत आक्रमयेत्।
यथाऽऽहितस्याग्नेरङ्गारा अभ्यववर्तेरन्। अवरुद्धा अस्य
पशवो भवन्ति। न रुद्रायापिदधाति॥४३॥

त्रीणि हवींषि निर्वपति। विराजं एव विक्रान्तं
यजमानोऽनु विक्रमते। अग्नये पवमानाय। अग्नये

पाव॒काय॑। अ॒ग्नये॑ शुच॑ये। यद॒ग्नये॑ पव॑मानाय निर्व॒पति॑।
 पुना॒त्येवैनम्॑। यद॒ग्नये॑ पाव॒काय॑। पू॒त ए॒वास्मिन्नु॒न्नाद्यं॑ दधाति।
 यद॒ग्नये॑ शुच॑ये। ब्र॒ह्मव॑र्च॒समे॒वास्मिन्नु॒परि॑ष्ठाद॒धायि॑॥४४॥

ए॒नमा॒हु॒वनी॑यं धत्तेऽश्व॒त्वं वर्त॑यति कुरु॒त इति॑ रु॒द्रो द॑धाति यद॒ग्नये॑ शुच॑ये ए॒कं च॥—[५]

दे॒वा॒सुराः॑ संय॑त्ता आसन्। ते दे॒वा वि॑ज॒यमु॑प॒यन्तः॑। अ॒ग्नौ
 वा॒मं वसु॑ सं न्य॑दधत। इ॒दमु॑ नो भवि॑ष्यति। यदि॑ नो
 जे॒ष्यन्ती॑ति। तद॒ग्निर्नो॑त्सह॑मश॒क्रोत्। तत् त्रे॒धा वि॒न्यद॑धात्।
 प॒शुषु॑ तृती॑यम्। अ॒प्सु तृती॑यम्। आ॒दि॒त्ये तृती॑यम्॥४५॥

तद्दे॒वा वि॒जित्य॑। पुन॒रवा॑रुरु॒त्सन्तः॑। तेऽ॒ग्नये॑ पव॑मानाय
 पु॒रोडा॑श॒मृष्टा॑क॒पालं॑ निर॑वपन्। प॒शवो॑ वा अ॒ग्निः पव॑मानः।
 यदे॒व प॒शुष्व्वासी॑त्। तत्ते॒नावारु॑न्धत। तेऽ॒ग्नये॑ पाव॒काय॑। आ॒पो
 वा अ॒ग्निः पा॑व॒कः। यदे॒वाप्स्वासी॑त्। तत्ते॒नावारु॑न्धत॥४६॥

तेऽ॒ग्नये॑ शुच॑ये। अ॒सौ वा आ॑दि॒त्योऽ॒ग्निः शुचिः॑।
 यदे॒वादि॒त्य आसी॑त्। तत्ते॒नावारु॑न्धत। ब्र॒ह्मवा॑दि॒नो वद॑न्ति।
 त॒नुवो॑ वावै॒ता अ॑ग्न्या॒धेय॑स्य। आ॒ग्नेयो॑ वा अ॒ष्टाक॑पालो॒-
 ऽग्न्या॒धेय॑मिति॑। यत्तं निर्व॒पेत्। नै॒तानि॑। यथा॒ऽऽत्मा॑
 स्यात्॥४७॥

नाङ्गानि। तादृगेव तत्। यदेतानि निर्वपेत्। न तम्।
 यथाऽङ्गानि स्युः। नाऽऽत्मा। तादृगेव तत्। उभयानि सह
 निरुप्याणि। यज्ञस्य सात्मत्वाय। उभयं वा एतस्येन्द्रियं
 वीर्यमाप्यते॥४८॥

योऽग्निमाधत्ते। ऐन्द्राग्रमेकादशकपालमनु निर्वपेत्।
 आदित्यं चरुम्। इन्द्राग्नी वै देवानामयातयामानौ। ये
 एव देवते अयातयाम्नी। ताभ्यामेवास्मां इन्द्रियं वीर्यमव
 रुन्धे। आदित्यो भवति। इयं वा अदितिः। अस्यामेव प्रति
 तिष्ठति। धेनै वा एतद्रेतः॥४९॥

यदाज्यम्। अनडुहस्तण्डुलाः। मिथुनमेवावरुन्धे। घृते
 भवति। यज्ञस्यालूक्षान्तत्वाय। चत्वारं आर्षेयाः प्राशन्ति।
 दिशामेव ज्योतिषि जुहोति। पशवो वा एतानि हवींषि।
 एष रुद्रः। यदग्निः॥५०॥

यथ्सद्य एतानि हवींषि निर्वपेत्। रुद्राय पशूनपि
 दध्यात्। अपशुर्यजमानः स्यात्। यन्नानुनिर्वपेत्। अनवरुद्धा
 अस्य पशवः स्युः। द्वादशसु रात्रीष्वनु निर्वपेत्।
 संवत्सरप्रतिमा वै द्वादश रात्रयः। संवत्सरेणैवास्मै रुद्रः

शमयित्वा। पशूनवरुन्धे। यदेकमेकमेतानि हवींषि
निर्वपेत्॥ ५१ ॥

यथा त्रीण्यावपनानि पूरयेत्। तादृक्तत्। न प्रजनन्-
मुच्छिंषेत्। एकं निरुप्य। उत्तरे समस्येत्। तृतीयमेवास्मै
लोकमुच्छिंषति प्रजननाय। तं प्रजया पशुभिरनु
प्रजायते। अथो यज्ञस्यैवैषाऽभिक्रान्तिः। रथचक्रं प्रवर्तयति।
मनुष्यरथेनैव देवरथं प्रत्यवरोहति॥ ५२ ॥

ब्रह्मवादिनो वदन्ति। होतव्यमग्निहोत्रां(३) न होतव्या(३)
मिति। यद्यजुषा जुहुयात्। अयथापूर्वमाहुती जुहुयात्।
यत्र जुहुयात्। अग्निः परा भवेत्। तूष्णीमेव होतव्यम्।
यथापूर्वमाहुती जुहोति। नाग्निः पराभवति। अग्नीधे
ददाति॥ ५३ ॥

अग्निमुखानेवर्तून्प्रीणाति। उपबर्हणं ददाति। रूपाणामव-
रुद्धौ। अश्वं ब्रह्मणै। इन्द्रियमेवावरुन्धे। धेनुं होत्रे।
आशिषं एवावरुन्धे। अनङ्गाहमध्वर्यवे। वह्निर्वा अनङ्गान्।
वह्निरध्वर्युः॥ ५४ ॥

वह्निनैव वह्निं यज्ञस्यावरुन्धे। मिथुनौ गावौ ददाति।

मिथुनस्यावरुद्धौ। वासो ददाति। सर्वदेवत्यं वै वासः। सर्वा
 एव देवताः प्रीणाति। आ द्वादशभ्यो ददाति। द्वादश मासाः
 संवत्सरः। संवत्सर एव प्रति तिष्ठति। काममूर्ध्वं देयम्।
 अपरिमितस्यावरुद्धौ॥५५॥

आदित्ये तृतीयमप्स्वासीत्तत्तेनावारुन्धत् स्यादाप्यते रेतोऽग्निरेकमेकमेतानि हवींषि

निर्वपेत्प्रत्यवरोहति ददात्यध्वर्युर्दियमेकं च॥—————[६]

घर्मः शिरस्तदयमग्निः। सम्प्रियः पशुभिर्भुवत्।
 छर्दिस्तोकाय तनयाय यच्छ। वातः प्राणस्तदयमग्निः।
 सम्प्रियः पशुभिर्भुवत्। स्वदितं तोकाय तनयाय पितुं पंच।
 प्राचीमनुं प्रदिशं प्रेहि विद्वान्। अग्नेरग्ने पुरो अग्निर्भवेह।
 विश्वा आशा दीद्यानो विभाहि। ऊर्जं नो धेहि द्विपदे
 चतुष्पदे॥५६॥

अर्कश्चक्षुस्तदसौ सूर्यस्तदयमग्निः। सम्प्रियः पशुभिर्भुवत्।
 यत्ते शुक्र शुक्रं वर्चः शुक्रा तनूः। शुक्रं ज्योतिरजस्रम्। तेन मे
 दीदिहि तेन त्वाऽऽदधे। अग्निनाऽग्ने ब्रह्मणा। आनशे व्यानशे
 सर्वमायुर्व्यानशे। ये ते अग्ने शिवे तनुवौ। विराद्धं स्वराद्धं।
 ते माविशतां ते मा जिन्वताम्॥५७॥

ये ते अग्रे शिवे तनुवौ। सम्राद्वाभिभूश्च। ते माविंशतां ते
मां जिन्वताम्। ये ते अग्रे शिवे तनुवौ। विभूश्च परिभूश्च। ते
मा विंशतां ते मां जिन्वताम्। ये ते अग्रे शिवे तनुवौ। प्रभ्वी
च प्रभूतिश्च। ते मा विंशतां ते मां जिन्वताम्। यास्ते अग्रे
शिवास्तनुवः। ताभिस्त्वाऽऽदधे। यास्ते अग्रे घोरास्तनुवः।
ताभिरमुं गच्छ॥५८॥

चतुष्पदे जिन्वतां तनुवस्त्रीणि च॥ [७]

इमे वा एते लोका अग्नयः। ते यदव्यावृत्ता आधीयेरन्।
शोचयेयुर्यजमानम्। घर्मः शिर इति गार्हपत्यमा दधाति।
वातः प्राण इत्यन्वाहार्यपचनम्। अर्कश्चक्षुरित्याहवनीयम्।
तेनैवैनान्व्यावर्तयति। तथा न शोचयन्ति यजमानम्।
रथन्तरमभिगायते गार्हपत्य आधीयमाने। रथन्तरो वा
अयं लोकः॥५९॥

अस्मिन्नेवैनं लोके प्रतिष्ठितमा धत्ते। वामदेव्यमभिगायत
उद्ध्रियमाणे। अन्तरिक्षं वै वामदेव्यम्। अन्तरिक्ष एवैनं
प्रतिष्ठितमाधत्ते। अथो शान्तिर्वै वामदेव्यम्। शान्तमेवैनं
पशव्यमुद्धरते। बृहदभिगायत आहवनीय आधीयमाने।

बार्हतो वा असौ लोकः। अमुष्मिन्नेवैनं लोके प्रति-
ष्ठितमाधत्ते। प्रजापतिरग्निमसृजत॥६०॥

सोऽश्वोऽवारो भूत्वा पराङ्मत्। तं वारवन्तीयेनावारयत।
तद्वारवन्तीयस्य वारवन्तीयत्वम्। श्यैतेन श्येती अंकुरुत।
तच्छ्रौतस्य श्यैतत्वम्। यद्वारवन्तीयमभि गायते।
वारयित्वैवैनं प्रतिष्ठितमा धत्ते। श्यैतेन श्येती कुरुते।
घर्मः शिर इति गार्हपत्यमादधाति। सशीर्षाणमेवैनमा
धत्ते॥६१॥

उपैनमुत्तरो यज्ञो नमति। रुद्रो वा एषः। यदग्निः।
स आधीयमान ईश्वरो यजमानस्य पशून् हिंसितोः।
सम्प्रियः पशुभिर्भुवदित्याह। पशुभिरेवैनं सम्प्रियं
करोति। पशूनामहिंसायै। छुर्दिस्तोकाय तनयाय
यच्छेत्याह। आशिषमेवैतामा शास्ते। वार्तः प्राण
इत्यन्वाहार्यपचनम्॥६२॥

सप्राणमेवैनमा धत्ते। स्वदितं तोकाय तनयाय
पितुं पचेत्याह। अन्नमेवास्मै स्वदयति। प्राचीमनु
प्रदिशं प्रेहि विद्वानित्याह। विभक्तिरेवैनयोः सा। अथो

नानावीर्याविवैनौ कुरुते। ऊर्जं नो धेहि द्विपदे चतुष्पद
इत्याह। आशिषमेवैतामा शास्ते। अर्कश्चक्षुरित्याहवनीयम्।
अर्को वै देवानामन्नम्॥६३॥

अन्नमेवाव रुन्धे। तेन मे दीदिहीत्याह। समिन्ध एवैनम्।
आनशे व्यानश इति त्रिरुदिङ्गयति। त्रयं इमे लोकाः।
एष्वेवैनं लोकेषु प्रतिष्ठितमा धत्ते। तत्तथा न कार्यम्।
वीङ्गितमप्रतिष्ठितमा दधीत। उद्धृत्यैवाधायाभिमन्त्रियः।
अवीङ्गितमेवैनं प्रतिष्ठितमाधत्ते। विराट् स्वराट् यास्ते
अग्ने शिवास्तनुवस्ताभिस्त्वाऽऽदध इत्याह। एता वा
अग्नेः शिवास्तनुवः। ताभिरेवैनं समर्धयति। यास्ते अग्ने
घोरास्तनुवस्ताभिर्मुं गच्छेति ब्रूयाद्यं द्विष्यात्। ताभिरेवैनं
पराभावयति॥६४॥

लोकोऽसृजतैनमाधत्तेऽन्वाहार्यपचनं देवानामन्नमेनं प्रतिष्ठितमाधत्ते पञ्च च॥—————[८]

शमीगर्भादग्निं मन्थति। एषा वा अग्रेर्यज्ञिया तनूः।
तामेवास्मै जनयति। अदितिः पुत्रकांमा। साध्येभ्यो देवेभ्यो
ब्रह्मौदनमपचत्। तस्या उच्छेषणमददुः। तत्प्राश्नात्।
सा रेतोऽधत्त। तस्यै धाता चार्यमा चाजायेताम्। सा
द्वितीयमपचत्॥६५॥

तस्या उच्छेषणमददुः। तत्प्राश्नात्। सा रेतोऽधत्त।
 तस्यै मित्रश्च वरुणश्चाजायेताम्। सा तृतीयमपचत्। तस्या
 उच्छेषणमददुः। तत्प्राश्नात्। सा रेतोऽधत्त। तस्या अशश्च
 भगश्चाजायेताम्। सा चतुर्थमपचत्॥६६॥

तस्या उच्छेषणमददुः। तत्प्राश्नात्। सा रेतोऽधत्त। तस्या
 इन्द्रश्च विवस्वाश्चाजायेताम्। ब्रह्मौदनं पचति। रेत एव
 तदधाति। प्राश्नन्ति ब्राह्मणा ओदनम्। यदाज्यमुच्छिष्यते।
 तेन समिधोऽभ्यज्या दधाति। उच्छेषणाद्वा अदिती रेतो-
 ऽधत्त॥६७॥

उच्छेषणादेव तद्रेतो धत्ते। अस्थि वा एतत्। यत्समिधः।
 एतद्रेतः। यदाज्यम्। यदाज्येन समिधोऽभ्यज्यादधाति।
 अस्थ्येव तद्रेतसि दधाति। तिस्र आदधाति मिथुनत्वाय।
 इयतीर्भवन्ति। प्रजापतिना यज्ञमुखेन सम्मिताः॥६८॥

इयतीर्भवन्ति। यज्ञपुरुषा सम्मिताः। इयतीर्भवन्ति।
 एतावद्वै पुरुषे वीर्यम्। वीर्यसम्मिताः। आर्द्रा भवन्ति।
 आर्द्रमिव हि रेतः सिच्यते। चित्रियस्याश्वत्थस्यादधाति।
 चित्रमेव भवति। घृतवतीभिरा दधाति॥६९॥

एतद्वा अग्नेः प्रियं धाम्। यद्घृतम्। प्रियेणैवैनं धाम्ना
समर्धयति। अथो तेजसा। गायत्रीभिर्ब्राह्मणस्यादध्यात्।
गायत्रच्छन्दा वै ब्राह्मणः। स्वस्य छन्दसः प्रत्ययनस्त्वायं।
त्रिष्टुग्भीं राजन्यस्य। त्रिष्टुप्छन्दा वै राजन्यः। स्वस्य
छन्दसः प्रत्ययनस्त्वायं॥७०॥

जगतीभिर्वैश्यस्य। जगतीछन्दा वै वैश्यः। स्वस्य
छन्दसः प्रत्ययनस्त्वायं। तं संवत्सरं गोपायेत्। संवत्सरं
हि रेतो हितं वर्धते। यद्येनं संवत्सरे नोपनमेत्।
समिधः पुनरादध्यात्। रेतं एव तद्धितं वर्धमानमेति। न
मांसमश्जीयात्। न स्त्रियमुपेयात्॥७१॥

यन्मांसमश्जीयात्। यच्छ्रियमुपेयात्। निर्वीर्यः स्यात्।
नैनमग्निरुपनमेत्। श्व आधास्यमानो ब्रह्मौदनं पंचति।
आदित्या वा इत उत्तमाः सुवर्गं लोकमायन्। ते वा इतो
यन्तं प्रतिनुदन्ते। एते खलु वावाऽऽदित्याः। यद्ब्राह्मणाः।
तैरेव सन्त्वं गच्छति॥७२॥

नैनं प्रतिनुदन्ते। ब्रह्मवादिनो वदन्ति। क्वां सः।
अग्निः कार्यः। योऽस्मै प्रजां पशून्प्रजनयतीति।

शल्लकैस्ता० रात्रिमुग्निमिन्धीत। तस्मिन्नुपव्युषमरणी निष्टपेत्।
यथर्षभायं वाशिता न्याविच्छायति। तादृगेव तत्। अपोदूह्य
भस्माग्निं मन्थति॥७३॥

सैव साऽग्नेः सन्ततिः। तं मथित्वा प्राश्चमुद्धरति।
संवत्सरमेव तद्रेतो हितं प्रजनयति। अनाहितस्तस्याग्नि-
रित्याहुः। यः समिधोऽनाधायान्निमाधत्त इति। ताः
संवत्सरे पुरस्तादादध्यात्। संवत्सरादेवैनमवरुध्याधत्ते।
यदि संवत्सरेऽनादध्यात्। द्वादश्यां पुरस्तादादध्यात्।
संवत्सरप्रतिमा वै द्वादश रात्रयः। संवत्सरमेवास्याहिता
भवन्ति। यदि द्वादश्यां नादध्यात्। त्र्यहे पुरस्तादादध्यात्।
आहिता एवास्य भवन्ति॥७४॥

द्वितीयमपचच्चतुर्थमपचददिती रेतोऽधत्त समिन्ता घृतवतीभिरादधाति राजन्यः स्वस्य छन्दसः
प्रत्ययनस्त्वायेयाद्रच्छति मन्थति रात्रयश्चत्वारि च॥ [९]

प्रजापतिः प्रजा असृजत। स रिरिचानोऽमन्यत।
स तपोऽतप्यत। स आत्मन्वीर्यमपश्यत्। तदवर्धत।
तदस्मात्सहसोर्ध्वमसृज्यत। सा विराडभवत्। तां देवासुरा
व्यंगृह्णत। सोऽब्रवीत्प्रजापतिः। मम वा एषा॥७५॥

दोहा ए॒व यु॒ष्माक॒मिति॑। सा ततः॒ प्राच्युद॑क्रामत्।
 तत्प्र॒जाप॑तिः पर्य॑गृह्णात्। अथ॑र्व पि॒तुं मे॑ गोपा॒येति॑। सा
 द्वितीय॑मुद॑क्रामत्। तत्प्र॒जाप॑तिः पर्य॑गृह्णात्। नर्य॑ प्र॒जां मे॑
 गोपा॒येति॑। सा तृतीय॑मुद॑क्रामत्। तत्प्र॒जाप॑तिः पर्य॑गृह्णात्।
 शः॒स्य प॒शून्मे॑ गोपा॒येति॑॥ ७६॥

सा च॑तुर्थ॑मुद॑क्रामत्। तत्प्र॒जाप॑तिः पर्य॑गृह्णात्। सप्र॑थ स॒भां
 मे॑ गोपा॒येति॑। सा प॑ञ्च॒ममुद॑क्रामत्। तत्प्र॒जाप॑तिः पर्य॑गृह्णात्।
 अहे॑ बु॒ध्रिय॒ मन्त्रं॑ मे गोपा॒येति॑। अ॒ग्नीन् वाव॑ सा तान्व्य॑क्रमत।
 तान्प्र॒जाप॑तिः पर्य॑गृह्णात्। अथो॑ प॒ङ्क्तिमे॒वा प॒ङ्क्तिर्वा॑ ए॒षा ब्रा॑ह्म॒णे
 प्रवि॑ष्टा॥ ७७॥

तामा॒त्मनो॑ऽधि॒ निर्मि॑मीते। यद्गि॒राधी॑यते॑। तस्मा॑दे॒ताव॑न्तो॒-
 ऽग्नय॑ आधी॑यन्ते। पाङ्क्तं॑ वा इ॒दं सर्व॑म्। पाङ्क्ते॑नै॒व पाङ्क्तं॑
 स्पृ॒णोति॑। अथ॑र्व पि॒तुं मे॑ गोपा॒येत्या॑ह। अन्न॑मे॒वैतेन॑
 स्पृ॒णोति॑। नर्य॑ प्र॒जां मे॑ गोपा॒येत्या॑ह। प्र॒जामे॒वैतेन॑ स्पृ॒णोति॑।
 शः॒स्य प॒शून्मे॑ गोपा॒येत्या॑ह॥ ७८॥

प॒शूने॒वैतेन॑ स्पृ॒णोति॑। सप्र॑थ स॒भां मे॑ गोपा॒येत्या॑ह।

स॒भामे॒वैतेनैन्द्रि॒यः स्फु॑णोति। अहे॑ बु॒ध्निय॒ मन्त्रं॑ मे
गोपा॒येत्या॑ह। मन्त्रं॑मे॒वैतेन॒ श्रियः॑ स्फु॑णोति। यद॑न्वा॒हार्य॑पच॒ने-
ऽन्वा॒हार्यं॑ पच॒न्ति। तेन॒ सौ॑ऽस्या॒भीष्टः॑ प्री॒तः। यद्वा॑र॒हप॑त्य॒
आज्य॑मधि॒श्रय॑न्ति॒ सम्प॑त्नी॒र्याज॑यन्ति। तेन॒ सौ॑ऽस्या॒भीष्टः॑
प्री॒तः। यदा॑हव॒नीये॒ जुह्व॑ति॥७९॥

तेन॒ सौ॑ऽस्या॒भीष्टः॑ प्री॒तः। यथ्स॒भायां॑ वि॒जय॑न्ते।
तेन॒ सौ॑ऽस्या॒भीष्टः॑ प्री॒तः। यदा॑वस॒थेऽन्नः॑ ह॒रन्ति॑। तेन॒
सौ॑ऽस्या॒भीष्टः॑ प्री॒तः। तथा॑ऽस्य॒ सर्वे॑ प्री॒ता अ॒भीष्टा॒
आधी॑यन्ते। प्रव॒सथ॑मे॒ष्यन्ने॒वमु॑प॒तिष्ठे॑तैकमेकम्। यथा॑
ब्राह्म॒णाय॑ गृ॒हेवा॒सिने॑ परि॒दाय॑ गृ॒हाने॑ति। ता॒दृगे॒व तत्।
पुन॑रा॒गत्यो॑प॒तिष्ठ॑ते। सा भा॑गेयमे॒वैषां॑ तत्। सा तत॑
ऊ॒र्ध्वारो॑हत्। सा रो॒हिण्य॑भवत्। तद्रो॒हिण्यै॑ रो॒हिणित्व॑म्।
रो॒हिण्या॑म॒ग्निमा॑द॒धीत॑। स्व ए॒वैनं॒ योनौ॑ प्र॒तिष्ठि॑त॒माध॑त्ते।
ऋ॒ध्नोत्ये॑नेन॥८०॥

एषा पशून्मे गोपायेति प्रविष्टा पशून्मे गोपायेत्याह जुह्वति तिष्ठते सप्त च॥—[१०]

ब्रह्म सन्धत्तं कृत्तिकासूद्धन्ति द्वादशसु प्रजापतिर्वाचो देवासुरास्तदग्निर्नोद्धर्मः शिरं
इमे वै शमीगर्भात्प्रजापतिः स रिंरिचानः स तपः स आत्मन्वीर्यं दश॥१०॥

ब्रह्म सन्धत्तं तौ दिव्यावथो शन्त्वाय प्राच्येषां यदुपर्युपरि यत्सद्यः सोऽश्वोऽवारो भूत्वा
जगतीभिरशीतिः॥८०॥

ब्रह्म सन्धत्तमृधोत्येनेन॥

हरिः ओम्॥

॥इति श्रीकृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे प्रथमाष्टके प्रथमः
प्रपाठकः समाप्तः॥